

на Сжбина

Гурбетчия.

1.

Яребица плахо изпърполи
и порони бѣла перушина —
презъ нивята съ кончето премина
младъ нагледникъ, яха и се моли.

—Тичай, Къръо, тичай, бащинъ коньо,
гривата си пръскай по нивята;
нека духа задклисуроски вѣтъръ,
нека едри капки да се ронятъ.

Тамъ ще сваримъ натъкмено рало,
и копраля шибната на слога,
мойто булче весденъ босоного,
биволитъ, кучето ми бѣло.

Ще отседнемъ съ тебе менду свои,
на позната ясла ще почивашъ,
и по свои накупяли ниви
заралийско зърно ще заровимъ.

Тичай, Къръо, тичай, бащинъ коньо,
да преваримъ; да починемъ вкѣщи;
първа пролѣтъ отъ гурбетъ се връщамъ,
първо булче вкѣщи мене спомня.

ЧИТАЛИЩНА БИБЛИОТЕКА
"ЗОРА" - СЛИВЕН

ИНВ. №

158/2089

ИНВ

20/2634